

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2006/025 WA

in de klacht nr. 2005.2662 (068.05)

ingediend door:

hierna te noemen 'klagers',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 7 juli 2000 heeft een gemeente aan klagers vergunning verleend tot de sloop van hun in die gemeente gelegen recreatiewoning op voorwaarde dat ter plaatse een nieuwe recreatiewoning zou worden gebouwd. Op 29 september 2000 hebben B. en W. van de gemeente aan klagers de daartoe aangevraagde bouwvergunning geweigerd. De president van de rechtbank heeft vervolgens een door klagers gevraagde voorlopige voorziening geweigerd. Klagers hebben toen het ingediende bezwaarschrift ingetrokken. Op 7 december 2000 hebben klagers opnieuw een bouwvergunning aangevraagd. Op 27 februari 2001 hebben B. en W. aan klagers de aangevraagde bouwvergunning geweigerd. Het daartegen door klagers ingediende bezwaar is vervolgens gegrond verklaard, waarna op 14 augustus 2001 alsnog de bouwvergunning is verleend. De bouw heeft echter niet plaatsgehad en de gemeente heeft later de bouwvergunning ingetrokken.

Bij brief van 15 oktober 2001 hebben klagers de gemeente aansprakelijk gesteld voor hun schade. Deze heeft de aansprakelijkstelling doorgezonden aan verzekeraar, bij wie de gemeente het risico van aansprakelijkheid heeft verzekerd. In een brief van 14 maart 2002 heeft verzekeraar aan klagers bericht: '(...) De schade genoemd onder ad 2 €2.029,77 en ad 8 €2.434,10 en ad 9 €717,14 komt voor vergoeding in aanmerking, in totaal €5.181,01. Graag vernemen wij nog het bedrag, zoals wij hebben aangegeven onder ad 1. Tevens verzoeken wij u ons uw schriftelijk akkoord tegen finale kwijting betreffende het bovenstaande toe te zenden. Hierna zullen wij (...) tot betaling overgaan. Onder voorbehoud van alle rechten en wesen, verblijven wij (...)'.

Bij brief van 26 maart 2004 heeft verzekeraar aan klagers meegedeeld dat hij voormeld standpunt tot vergoeding van de schadeposten 2, 8, en 9 herroept, maar dat de kosten van klagers in de bezwaarschriftprocedure (de kosten ad 1)

2006/025 WA

tot een bedrag van € 644,- voor vergoeding, tegen finale kwijting, in aanmerking komen. In de brief schrijft verzekeraar: '(...) Gelet op de zogenaamde 'eigen risico' jurisprudentie van de Hoge Raad (vgl. HR 29-4-1994, AB 1994/530 Schuttersduin) is het risico dat de bouwvergunning niet ongeschonden de eindstreep haalt gelegen aan de zijde van de bouwer c.q. vergunninghouder. Gelet op deze lijn in de jurisprudentie kan de gemeente in onderhavig geval niet aansprakelijk worden gehouden voor de vermeend geleden vertragingsschade. (...)'

De klacht

Klagers hebben de gemeente aansprakelijk gesteld voor een aantal schadeposten als gevolg van de opgelopen vertraging. De gemeente heeft de aansprakelijkstelling aan verzekeraar doorgezonden.

Klagers verwijzen naar de hierboven onder Inleiding geciteerde tekst van de brief van 14 maart 2002. In de brief schrijft verzekeraar ook: 'Schade die in zodanig verband staat met de weigering van de bouwvergunning, dat deze de gemeente, mede gezien de aard van de aansprakelijkheid en de schade, als een gevolg van de schade (Raad: gebeurtenis) kan worden toegerekend (artikel 6:98 Burgerlijk Wetboek (BW)), komt voor vergoeding in aanmerking'.

Bij brief van 26 maart 2004 heeft verzekeraar echter de bij brief van 14 maart 2002 gedane toezegging tot schadevergoeding ingetrokken. Op basis van jurisprudentie, die overigens dateert van voor de brief van 14 februari (bedoeld wordt: maart) 2002 neemt hij een geheel ander standpunt in. De brief van 26 maart 2004 vermeldt: 'Reeds gelet op het voorgaande herzien wij ons standpunt met betrekking tot de in onze brief d.d. 14-02-2002 in het vooruitzicht gestelde vergoeding van de als vertragingsschade aan te merken schadeposten (onder ad 2, 8 en 9)'.

Overigens hebben klagers later de recreatiewoning niet binnen de gestelde termijn kunnen bouwen waardoor de bouwvergunning is verlopen. Ook dit wordt door verzekeraar aangegrepen om zijn gewijzigde standpunt te verdedigen.

Aangezien de aansprakelijkheidserkenning helder was en met betrekking tot het voorstel een aantal schadeposten te betalen geen tijdslimiet was opgenomen, mochten klagers daarvan uitgaan.

Klagers hebben aangeboden hun vordering te beperken tot het aangeboden bedrag van € 5.181,01 en daarvoor finale kwijting te verlenen. Verzekeraar bleef echter bij zijn standpunt.

Klagers wijzen op uitspraak Nr. I - 89/10 van 21 maart 1989 van de Raad.

Het standpunt van verzekeraar

In zijn brief van 14 maart 2002 heeft verzekeraar aangegeven dat het besluit van de gemeente van 27 februari 2001 tot weigering van de bouwvergunning als onrechtmatig is te bestempelen. Hierbij moet opgemerkt worden dat dit standpunt en het daarop gebaseerde voorstel tot schadevergoeding is gedaan 'onder voorbehoud van alle rechten en werven'. Bovendien heeft hij hierbij aangegeven dat in beginsel slechts de aan deze onrechtmatigheid toe te rekenen schade voor vergoeding in aanmerking zou komen. Dit standpunt heeft hij niet gewijzigd. De in de brief genoemde schadeposten waarvan hij in eerste instantie inderdaad heeft aangegeven dat deze in beginsel voor vergoeding in aanmerking kwamen, betroffen vertragingsschade. Zoals de zaak zich toen liet aanzien, zou deze

2006/025 WA

schade redelijkerwijs aan de onrechtmatigheid van het besluit van de gemeente zijn toe te rekenen. Toen klagers na ruim twee jaar op de zaak terugkwamen, was de bouwvergunning inmiddels ingetrokken. Dit wierp een heel ander licht op de aansprakelijkheidsbeoordeling. Nu klagers geen gebruik hadden gemaakt van de bouwvergunning, kon van vertragingsschade geen sprake meer zijn. Het bouwen was immers niet van start gegaan. Van vertraging in het bouwproces en aan de gemeente toe te rekenen nadeel hiervan kan dan ook geen sprake meer zijn. Vergoeding van de gestelde vertragingsschade zou strijdig zijn met het indemniteitsbeginsel.

De gestelde vertragingsschade komt derhalve niet meer voor vergoeding in aanmerking. Verzekeraar heeft dan ook aangegeven dat in beginsel slechts de aan de bestuurlijke voorprocedure redelijkerwijs toe te rekenen kosten van rechtsbijstand voor vergoeding in aanmerking kunnen komen. Om hierover een oordeel te kunnen geven, is klagers verzocht om een (deugdelijke) specificatie van deze kosten, waaruit af te leiden valt in hoeverre de kosten redelijkerwijs aan genoemde procedure zijn toe te rekenen. Zij hebben hieraan geen gevolg gegeven. Daarom heeft verzekeraar met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht het forfaitaire bedrag van € 644,- in alle redelijkheid als uitgangspunt moeten nemen. Met het voorstel dit bedrag te vergoeden zijn klagers tot op heden niet akkoord gegaan.

Het commentaar van klagers

Klagers hebben, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, hun klacht gehandhaafd.

Het overleg met verzekeraar

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken.

Het verdere verloop van de klachtprocedure

In een brief van 2 december 2005 heeft verzekeraar aan de belangenbehartiger van klagers bericht dat hij geen gegronde redenen had om ten aanzien van de schadeposten die niet als vertragingsschade kunnen worden aangemerkt, terug te komen op zijn bij brief van 14 maart 2002 gedane voorstel. Het voorstel van verzekeraar behelst thans:

- kosten hypotheek (ad 2)	€ 2.029,77
- retributie (ad 9)	€ 1.559,-
- kosten rechtsbijstand	€ 644,-

	€ 4.232,77
- wettelijke rente vanaf 27 januari (bedoeld zal zijn: februari) 2001	€ 1.338,97

	€ 5.571,74

tegen finale kwijting. Verzekeraar biedt voorts zijn excuses aan voor de gang van zaken.

In een brief van 3 februari 2006 heeft de belangenbehartiger van klagers aan de Raad bericht dat verzekeraar tot uitkering is overgegaan, waardoor de financiële kant van de zaak thans als afgewikkeld kan worden beschouwd. Klagers

2006/025 WA

verzoeken de Raad niettemin om uit te spreken of verzekeraar al dan niet de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad.

Het oordeel van de Raad

1. De Raad heeft in zijn uitspraak Nr. I - 89/10 van 21 maart 1989 geoordeeld: 'Een verzekeraar behoort op voortvarende wijze datgene te doen wat nodig is om zijn standpunt te bepalen terzake van de schuldvraag en vervolgens de schade op basis van de resultaten daarvan af te wikkelen. Van een eenmaal aldus omtrent de schuldvraag ingenomen standpunt kan verzekeraar later niet meer afwijken, behoudens wellicht in zeer bijzondere gevallen, waarvan hier echter naar het oordeel van de Raad geen sprake is'.

2. Verzekeraar heeft in zijn brief van 14 maart 2002 aan klagers meegedeeld dat enkele schadeposten, in totaal een bedrag van €5.181,01, voor vergoeding in aanmerking kwamen. Klagers mochten er in redelijkheid vanuit gaan dat verzekeraar van dit door hem ingenomen standpunt later niet meer zou afwijken. Daaraan doet niet af het onderaan de brief in algemene bewoordingen gestelde: 'Onder voorbehoud van alle rechten en wesen, verblijven wij (...)'. Daaraan doet ook niet af het door hem in zijn brief van 26 maart 2004 gedane beroep op het arrest van 29 april 1994 van de Hoge Raad inzake Schuttersduin, aangezien hier sprake is van een andere situatie dan in dat arrest. Bovendien is het door verzekeraar in zijn brief van 26 maart 2004 ingenomen standpunt dat door het intrekken van de verleende bouwvergunning geen sprake meer kan zijn van vertragingsschade, reeds daarom niet verdedigbaar omdat verzekeraar miskent dat klagers in de periode vanaf het weigeren op 27 februari 2001 tot het alsnog verlenen op 14 augustus 2001 van de gevraagde bouwvergunning daadwerkelijk vertragingsschade zullen hebben geleden.

3. Verzekeraar heeft dan ook door te handelen als hiervoor onder 2. is vermeld de goede naam van het verzekeringsbedrijf geschaad. De klacht zal dan ook gegrond worden verklaard. De Raad ziet evenwel geen aanleiding om aan de gegrondverklaring financiële consequenties voor verzekeraar te verbinden. Weliswaar omvatte het oorspronkelijke voorstel van verzekeraar mede vergoeding van een post ad 8 (prijsverhoging van de bouwkosten), maar die schade is niet geleden nu er niet is gebouwd. Blijkens de brief van 3 februari 2006 van de belangenbehartiger van klagers zijn zij zelf ook van mening dat de financiële kant van de zaak thans als afgewikkeld kan worden beschouwd.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht gegrond.

Aldus is beslist op 3 april 2006 door mr. M.M. Mendel, voorzitter, mr. D.H. Beukenhorst, drs. C.W.L. de Bouter, mr. E.M. Dil-Stork en mr. P.A. Offers, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De voorzitter:

(mr. M.M. Mendel)

De secretaris:

(mr. S.N.W. Karreman)

